

قورینگه کان، ئەمسال توورە بوون

فەرۆخ نیعمە تپوور
(دانیمارک)

چەند رۆژێک لە بەهاری هەر سال، ئاسمانی شارەکه مان دەبوو بە شوێنی پەڕینه وەهێ ئەو قازو قورینگانە ی که کەس نەیدەزانی لەکوێه دین و بو کوی دەچن. جارێ وابوو بە رۆژ، بلند بلند لە دوو ریزی درێژدا بەبێ ئەوهی دەنگیان بیستری، تێدەپەڕین جاری واش بوو بە شهو لە کاتی بارانیکی بە لێزمه و تاوتاو دا. لە کاتی ههوا خۆشیدا نەغمه یان زولال و ئاهه نگیان دههاته گوێ. لەکاتی لێزمه و شهسته شدا دەنگیان ههرا سناک ههڵدهگهراو دهبوو بهو دهنگه دابەر و پەر له دلهراو کتییهی که وای دهواند له یه کدی و ن و خه ریکی بانگ کردنی یه کترن.

بێ گومان لهم کاتانه دا هەر کەس لەبەر خۆیهره دهپرسی که بوچی له وهیشتوومه یه کی وادا رێ دهکەن؟ بهلام کێ چوو زانی له کاتی کۆچدا له کوێ وهیشتوومه له سه ر رتییه و له کوێ له سه ر رێ نییه . له بیرم دی لهوکاته وه کۆچی قورینگه ئاشقی ئاسمانی کردم!

ئێتر هه میشه سه رم هه لده بری، چ ئەوکاته ی خۆری هاوین چاویان ده برژاند، یاخود زه رده ی پاییز چاوی ده ژاکاند، یان ئەو کاتانه ی که کلوی به فری زستان چاویان ده ته زاند. سه رم هه لده بری و بیرم له قورینگه کان ده کرده وه. بیر له و رینگایانه ی پیا ده رۆیشتن، بیر له و شوێنانه ی که رینگا ده یانگه یه نی و بیر له هه راسناکی له زه تی سه فه ریان!

ئێتر له و کاته وه ئاسمان، رینگا و شوێنیکی نادیار، هه تا ئیستاشی پتوه بیت، منیان به خۆیان ه وه سه رقāl

کردوه.

خانووکه مان له گهره کتیک بوو که چند پایگای گهوره تییدا بوو. شهوانه به چوار پایگاگاندا گلژیی گهوره و تهژی له تیشک هه لده کران که گهره که ته و او روون ده بووه. ده بوو به رۆژ! ههرکه ئیسواره داده هات له کاتی شیو به ولاره ئیتر کهس هاتوچۆی نه ده کرد. گهره کپ و بی دهنگ ده بوو. له بیرم دی له یه کتیک له شهوه کانی به هاری ئەم گهره که پر له گلژیه دا، له گهرمه ی گرمه ی ههور و لرفه ی باران، درهنگان له کاتیکدا که له میژ بوو چوو بوومه ناو جیگا و خهوم لی نه که وتبوو، له پر دهنگی قاز و قورینگ هاته گوتم. سه ره تا نه مویرا له جیگا کهم بیمه ده ره وه و بچمه بهر په نجه ره که. دایکم ده یگوت به شه و قهت په ره ده کان لامه دهن، چونکه ئەوان له پشت ئەو گلژیه به هیزانه وه ده مانبین، ئەوسا دین و ده مانگرن! ئەوان کین؟ که مییک ئەو باره و بارم کرد. دهنگی قاز و قورینگه کان تا ده هات زیاد ی ده کرد و ئالۆزتر ده بوو. ههستم ده کرد جوړتیک له گریان، له پارانه وه، له داوای یارمه تی له جامی دهنگیاندا سه رپرژ ده بی. ئەشقی ئاسمان و عاده تی سه ره له برین بانگیان لیده کردم! بچم نه چم؟ ده مزانی گهر بچم حه تمه ن ده یانبینم. به ئارامی لیفه کهم لادا. دهنگی هه ناسه ی خهوی قوولی خیزان ناو ماله که ی ته نیبوو. به ئەسپایی هه ستام. چومه بهر په نجه ره که. گوشه یه کی په ره ده کهم گرت و زۆر له سه ره خو، به ئاسته م هه لمدا یه وه، تیشکیکی به هیز له چاوی دام. دوا ی که مییک، له پاش راهاتنی چاوم له حه وشه کهم رووانی. ئا! له وی قورینگه یه کی لی بوو، که جار جار هه بالی ده کوتا و زۆر به ترسه وه له دهوری خۆی دهروانی. چند جوان بوو! کوچ له وی بوو، له حه وشه که مان! ئیتر په ره ده کهم هه لدا یه وه و مه حوی هه نگا وه وردیله کانی بووم. قورینگه یه کی سپی. سپیتر له تیشکی گلژیه کان. هه ناسه سوار. له شیکی له رزۆک و سرک، نیگا هه راسان. ههستم ده کرد که ناگای له منیشه. مه ودا ی نیوانمان یه کجار نزیک بوو. سبه ی، ئا سبه ی ده چم ده به یتمه ژوره وه. له بیرم نایه ت چۆن و که ی خهوم لی کهوت و قورینگه که ش چۆن و که ی رۆیشت بو سبه ی له سه ر سفره ی به یانی باو کم و دایکم باسی قاره قاری دوی شهوی قاز و قورینگه کان یان بوو. باو کم گوتی: «ئاخۆ چه ندیان لی گیراوه! ئەمرو رۆژی

خواردنی گوشتی قازو قورینگه یه!» . ته زوو یه ک و به له شما گه را. دایکم رووی تیکردم و گوتی: «ئیتتر به شه و لای خومه وه بخه وه!

قورینگه که له وی له حه وشه که مان نه ما بوو، به لام من هه میسه له وی ده مدیت!

هه موو رۆژتیک، من و جانتا و قوتا بخانه. بو ئەوه ی ئەوه نده له ئاسمان نه روانم، ماموستا شوینه که می گوژیبوو. منداله کان گالته یان پی ده کردم و پپیان ده گوتم: «چاو له حه واه!» .. «چاو له حه واه دپی بو کایه؟ .. چاو له حه واه ئیسواره له ماله وه ده بی؟ .. چاو له حه واه ..؟» به لام من نه ته نیا پیتم ناخۆش نه بوو، به لکو خیرا سه رم هه لده پری و جاریکی تر سه پری ئاسمانم ده کرده وه .. «ئاخ! تو بلتی که ی بالنده کوچه ریبه کان بیتنه وه؟» هاوړتیکانم له قاقای پیکه نییان ده داو ده ستیان ده کرده وه به یاری کردن. ئەو ساله چوار ته ژدیم هیتا. دایکم هه ر چو نیک بیت به ری به لیدانم گرت. باو کم ده یگوراند و ده یگوت: «ماموستا که ی ده لی خه تای ئاسمانه!»

ئوه نده له پاییز تینه په ریبوو، ده مزانی به ره به ری وهرزی هاتوچۆ و گوزهری قورینگه کانه، هه ستیکی هه لچوو سه رتا پامی داگرتبوو. ئوقره م نه ده گرت. خه می ئەوه م بوو که به شه ودا تپه پرن و گلژیه پر تیشکه کان نه هیلن بیانینم. ئاخ، چ ده بوو گهر به رۆژ تپه پریان! به تایهت ئیسواران، کاتیک که هه تاو چاو بازار نادا! له عه سر به دوا وه بو ئەوه ی به ختی دیتی بالنده کوچه ره کانم له کیس نه چن وازم له کایه ده هیتا و ده چومه سه ربانی. له ویتوه چند جوان ئاسمان دیار بوو. ئاسمانی پان و به رین و گه شی پاییزان، به هه وه دووره دهسته کانیبه وه. رۆژتیکیان، له کاتیکدا که هیشتا نه چوو بوومه سه ربان، دایکم بانگی لی کردم. وتی ده بی بچم بو بازار. ده با هه ندیک که لوپهل بکرم، رۆیشتم. له کوچه و کو لانه و ته نگ و بالا کورته کانه وه تپه پریم، به لام ده رفه تی پروانینی ئاسمانیان لی نه ده سه ند! گه یشتمه شه قامی سه ره کی شار. شه قامیکی قه ره بالخ. هات و چۆی به ره دوام. وری ئوتۆمبیل و ویزه ی مۆتۆرسیکیل. ئەو منداله دوو کانداران هه که له هه موو که سپکیان دهروانی. له دوکانیک لامدا. خه ریکی شت کرین بووم که زانازیه ک گه یشته گوتم. سه پری ده ره وه م کرد.

داگه پان. زۆر به په له داگه پان، بیرم کردهوه قورینگه ی
 نهو شهوه ی ناو حهوشه که مان له چاوه نه مانه زۆر بچوک
 بوو. بئی گومان ههر که گه یشتنمه ماله وه پرسیری نه مه
 له باوکم.. نا له دایکم ده که م. کتوپر دهنگی قورینگه
 نه رم و گه وره کان وای لیتهات که سه رتاپای له شیان
 گو شیم. وه ها که هه ستم به خۆم نه ده کرد. بهرگه م نه گرت،
 بچووک بوومه وه. بچووک بچووک. وهک نهو شهوه ی
 پشت په نجه ره که. شه قام ئیستا ببوو بهو گلۆپه پر تیشک
 و به هیزانه ی که نه یانده هیشت هیچ بیئرئ. روون روون.
 پروونتر، له دهو روبه ری پایگا کان. پروونیک، وهک
 پروونیی ناو ئاگر. بینیم که ریزی خۆپیشانده ران له ناو
 گلۆپه کاندای ون ده بوو. بینیم که تیشکه کان ده بانفرین.
 بالیان ده گرت و وهک بالنده کۆچه ریبه کان ده یانقییراند.
 نهوسا گلۆپه کان سوور و رهش هه لگه پان. سوور سوور.
 رهش رهش. شه قام تاریک تاریک، وهک شه ویکه ی
 نهنگوسته چاوه، وهک چاوی قورینگه ی نهو شهوه ی ناو
 حهوشه که مان. شه قام، نوقمی توژیکی خهست، خهست،
 خهست!

۲۰۰۶/۵/۲۰

حه شیمه تیکی زۆر به شه قامه که دا داده گه پان، خۆ
 پیشاندان بوو. ریزه کان له بهک جودا ده کرانه وه: بهرپرسه
 حکوومییه کان، سه رباز، مووچه خۆری دهوله تی،
 ماموستا و قوتابی، و... راوه ستام، که میک سه یرم
 کردن. دروشمه بئی کۆتاییه کان! که له دوکانه که هاتمه
 ده ره وه، ریزی خۆپیشانده ران خه ریک بوو دوور
 ده که وته وه. وهک ماریک راده خۆشاو خۆی بز ده کرد.
 دایکم جاریکیان گوتی: «هه ندیک جار بالنده گوشت
 خۆره کان، ماریش راو ده که ن». لیم پرسی: «قازو
 قورینگه ماریش ده خۆن؟» دایکم راما. نهوسا گوتی:
 «بیستوومه ماسی ده خۆن، به لام په نگه گه ر ماریشیان
 دهست که وئ بیخۆن، به تاییهت ماری ناوی!»

له دوکانه که هاتمه ده ره وه. سه رم هه لپری و سه یری
 ئاسمانم کرده وه. چه ند هه نگا ویک دوور نه که وتبوومه وه
 که نه فه ریک به تانه وه گوتی: «نه و نه ده سه یری ئاسمان
 ده کا تا عاقییهت ربقنه یه که ناو چاوی ماچ ده کا! بیرم
 کرده وه: «ریقنه ی بالنده کۆچه ریبه کان!»

هه نگاوم خیراتر کرد، به لام راوه ستام. له بهر خۆپه وه
 گوتم: «با بۆ دوا جار تا ده گه مه ناو کۆلانه کان، لیره وه
 جاریکه تر سه یری ئاسمان بکه مه وه، نه کا قورینگه کان
 ئیستا تیپه رن!» سه رم هه لپری. چی؟... ئا!.. نه وه تا!
 دوو قورینگه م بیني. بهرز بهرز وهک په له یه کی بچووک،
 به لام به شوین یه کتیریدا. چه ند ریک ده رۆیشتن! بۆ
 یه کجار نه وه نه ده بهرز؟.. نه ویش ته نیا دووان؟ بئیگومان
 نهوانی تر له دوا وهن. سه یری دوا وه یانم کرد. بریک
 واوه تر.. به لام نا! چاوم ریشکه و پیشکه ی ده کرد.
 هیچی تری لئ نه بوو. بئی گومان نه مانه یان زۆر
 دواکه وتوون، یان زۆر له پیشه وهن، له بهر خۆمه وه گوتم
 باشتره بچمه ناو کۆلانه که وه. هه نگاوم هه لگرت.
 ئاوریکم دایه وه و سه یری کلکی ره شماری خۆپیشانده رانم
 کرد. نازانم بۆ. گویم لئ بوو یه کیک، نازانم کئ، گوتی:
 «نهو هه تیوه چاوی له هه موو شوینیکه، له بهر پیتی خۆی
 نه بئ!» هیشتا به ته واوی نه گه یشتبوومه سه ر کۆلانه که،
 که دهنگی هاشه یه کی به سام هه موو له شی ته نیم.
 راوه ستام. سه رم هه لپری. حه ح! قورینگه کان چه ند نزیک
 بوون. نزیک و گه وره و تووره. نه ی کوا دهنگی
 زۆلایان؟ یان په نگه هه ر له دووره وه دهنگیان خۆش بئ!
 قورینگه گه وره و به سامه کان به سه ر شه قامه که دا